ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 18ης Δεκεμβρίου 1996

σχετικά με τις φορολογικές απαλλαγές για τα βιοκαύσιμα στη Γαλλία

(Το κείμενο στη γαλλική γλώσσα είναι το μόνο αυθεντικό)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

(97/542/ΕΚ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 93 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο,

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 136/66 του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1966, περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών [1], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 3290/94 [2], και ιδίως το άρθρο 33,

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης [3], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1101/95 [4], και ιδίως το άρθρο 44,

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, για τη θέσπιση καθεστώτος στήριξης των παραγωγών ορισμένων αροτραίων καλλιεργειών [5], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1664/95 της Επιτροπής [6],

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1766/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών [7], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3290/94 [8], και ιδίως το άρθρο 19,

αφού έταξε, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 93 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο της συνθήκης, προθεσμία στους ενδιαφερομένους προκειμένου να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους και αφού έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις αυτές [9],

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

I

1. Με επιστολή της 19ης Μαρτίου 1992, η Μόνιμη Αντιπροσωπεία της Γαλλίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες κοινοποίησε στην Επιτροπή στις διατάξεις σχετικά με την απαλλαγή των βιοκαυσίμων γεωργικής προέλευσης από τον εσωτερικό φόρο επί των προϊόντων πετρελαίου (ΕΦΠΠ). Η εν λόγω αντιπροσωπεία κοινοποίησε συμπληρωματικές πληροφορίες στην Επιτροπή με επιστολές της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 20ής Ιουλίου 1993.

Με επιστολή της 19ης Μαΐου 1994, η Μόνιμη Αντιπροσωπεία της Γαλλίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση κοινοποίησε στην Επιτροπή δύο συμβάσεις, οι οποίες επονομάζονται «προόδου» για τα βιοκαύσιμα, οι οποίες έχουν σχέση με την απαλλαγή που αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο. Η εν λόγω αντιπροσωπεία κοινοποίησε συμπληρωματικές πληροφορίες στην Επιτροπή με επιστολή της 6ης Σεπτεμβρίου 1994.

Με επιστολή της 12ης Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή πληροφόρησε τη Γαλλία σχετικά με την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης σχετικά με τα μέτρα αυτά, τα οποία προφανώς συνιστούσαν λειτουργικές ενισχύσεις που δεν μπορούν να τύχουν οποιασδήποτε από τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 92 της συνθήκης και, κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθούν ως ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά.

[1] ΕΕ αριθ. 172 της 30. 9. 1966, σ. 3025/66.
[2] ΕΕ αριθ. L 349 της 31. 12. 1994, σ. 105.
[3] ΕΕ αριθ. L 177 της 1. 7. 1981, σ. 4.
[4] ΕΕ αριθ. L 110 της 17. 5. 1995, σ. 1.
[5] ΕΕ αριθ. L 181 της 1. 7. 1992, σ. 12.
[6] ΕΕ αριθ. L 158 της 8. 7. 1995, σ. 13.
[7] ΕΕ αριθ. L 181 της 1. 7. 1992, σ. 21.
[8] ΕΕ αριθ. L 349 της 31. 12. 1994, σ. 105.

[9] ΕΕ αριθ. C 143 της 9. 6. 1995, σ. 8.

2. Τα εν λόγω μέτρα συνίστανται, αφενός, σε απαλλαγή των προϊόντων γεωργικής προέλευσης από τον εσωτερικό φόρο επί των προϊόντων πετρελαίου (ΕΦΠΠ), που προορίζονται να χρησιμοποιηθούν ως καύσιμα οχημάτων ή καύσιμα θέρμανσης και, αφετέρου, σε δύο συμβάσεις προόδου, οι οποίες ονομάζονται συμβάσεις ΕΤΒΕ, οι οποίες εγγυώνται στους δικαιούχους το ύψος της εν λόγω φορολογικής απαλλαγής στο επίπεδο το οποίο καθορίστηκε από τον διορθωτικό φορολογικό νόμο για το 1993.

3. Η φορολογική απαλλαγή έχει άμεσες επιπτώσεις για τα καύσιμα και έμμεσες για τις γεωργικές πρώτες ύλες από τις οποίες προκύπτουν τα εν λόγω καύσιμα.

4. Η φορολογική απαλλαγή έχει ως άμεσο στόχο τα βιοκαύσιμα, δηλαδή τους εστέρες του ελαίου της κράμβης και του ηλιάνθου (που ανήκουν στην ομάδα των διεστέρων), την καθαρή αιθυλική αλκοόλη που ενσωματώνεται στις βενζίνες σούπερ, στις αμόλυβδες βενζίνες και στις βενζίνες, και την καθαρή αιθυλική αλκοόλη, που περιέχεται στα παράγωγά τους (μεταξύ των οποίων το οξείδιο του τερ-βουτιλίου και του αιθυλίου, που ονομάζεται ΕΤΒΕ για το αιθυλο-τερσιοβουτυλ-αιθέρα) που αναμειγνύονται στις αμόλυβδες βενζίνες (που ανήκουν στο σύστημα της βιοαιθανόλης).

Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, από 1ης Ιανουαρίου 1994, μια απαλλαγή που περιορίζεται σε 230 γαλλικά φράγκα ανά εκατόλιτρο για τους εστέρες ελαίου κράμβης και ηλιάνθου, μια απαλλαγή πο περιορίζεται σε 329,50 γαλλικά φράγκα ανά εκατόλιτρο για την καθαρή αιθυλική αλκοόλη και τα παράγωγά της και μια απαλλαγή 100 % για ορισμένα προϊόντα [1] γεωργικής προέλευσης που αναμειγνύονται υπό τελωνειακό καθεστώς σε προϊόντα πετρελαίου, εφόσον το προκύπτον μείγμα τίθεται σε κυκλοφορία βάσει των δασμολογικών κλάσεων που αντιστοιχούν στους δείκτες 20, 22, 24 και 26 του πίνακα Β του άρθρου 265 του τελωνειακού κώδικα.

Οι πρώτες ύλες που έχουν σχέση έμμεσα είναι, για το σύστημα του διεστέρα, η κράμβη και ο ηλίανθος και, για το σύστημα της βιοαιθανόλης, τα σιτηρά, ο ηλίανθος ο κονδυλόριζος, τα γεώμηλα και τα τεύτλα που καλλιεργούνται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας. Οι δικαιούχοι είναι λοιπόν ορισμένοι βιομήχανοι και ορισμένοι γεωργοί. Η φορολογική απαλλαγή χορηγείται υπό τους ακόλουθους όρους:

Εν πρώτοις, βάσει των όρων του άρθρου 30 του διορθωτικού φορολογικού νόμου για το 1993 [2], από το 1994, μπορούν να δικαιούνται της απαλλαγής μόνο τα προϊόντα (διεστέρας και βιαιθανόλη) «που προκύπτουν αποκλειστικά από γεωργικές πρώτες ύλες που παράγονται σε αγροτεμάχια που βρίσκονται σε καθεστώς προσωρινής παύσης της καλλιέργειας μη βρωσίμων ειδών κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 334/93 της Επιτροπής».

Κατά δεύτερο λόγο, βάσει των όρων του άρθρου 22 του διατάγματος της 27ης Μαρτίου 1992 [3], η απαλλαγή της αιθυλικής αλκοόλης, των παραγώγων της και των εστέρων ελαίου της κράμβης και του ηλιάνθου από τον εσωτερικό φόρο κατανάλωσης υπόκειται στην παρουσίαση πιστοποιητικών παραγωγής και απαλλαγής.

Το πιστοποιητικό παραγωγής που βεβαιώνει τη γεωργική προέλευση των προϊόντων χορηγείται από το Υπουργείο γεωργίας και Δασών. Ωστόσο, στην επιστολή της της 19ης Νοεμβρίου 1992, η Γαλλία ανακοίνωσε ότι μπορούν να γίνουν δεκτά ως ισοδύναμα τα πιστοποιητικά παραγωγής που χορηγούνται από άλλα κράτη μέλη στους επιχειρηματίες που παράγουν στο έδαφός τους.

Το πιστοποιητικό απαλλαγής καθορίζει τον όγκο των καυσίμων που ο δικαιούχος μπορεί να θέσει στην κατανάλωση. Το άρθρο 24 του προαναφερθέντος διατάγματος προβλέπει μια διαδικασία έκδοσης διαφορετική για τα διάφορα προϊόντα: για την αιθυλική αλκοόλη, το πιστοποιητικό απαλλαγής εκδίδεται από την υπηρεσία τελωνείων μετά το πέρας των εργασιών μετουσίωσης που διενεργούνται σε εγκαταστάσεις υπό τον έλεγχο της εφορίας, οι οποίες έχουν εγκριθεί από τον γενικό διευθυντή τελωνείων και έμμεσων φόρων. Για το ΕΤΒΕ που δεν έχει παρασκευαστεί σε εργοστάσιο πετρελαίου και το οποίο ύστερα έχει μεταφερθεί για ανάμειξη σε εργοστάσιο πετρελαίου υπό τελωνειακό έλεγχο, το πιστοποιητικό εκδίδεται από την υπηρεσία τελωνείων μετα την είσοδο του ΕΤΒΕ στην εγκατάσταση αυτή, για τον όγκο της αιθυλικής αλκοόλης που υπολογίζεται με βάση έναν συντελεστή μεταποίησης. Για τους εστέρες, το πιστοποιητικό απαλλαγής εκδίδεται από την υπηρεσία τελωνείων κατά την είσοδό τους στην εγκατάσταση υπό τελωνειακό έλεγχο. Στην επιστολή της της 19ης Νοεμβρίου 1992, η Γαλλία ανακοίνωσε ότι το πιστοποιητικό απαλλαγής εκδίδεται, για την επιλέξιμη αιθυλική αλκοόλη καταγωγής ενός άλλου κράτους μέλους, σύμφωνα με τον προαναφερθέντα μηχανισμό, εάν το προϊόν που φθάνει στην εγκατάσταση υπό τελωνειακό έλεγχο συνοδεύεται από πιστοποιητικό παραγωγής που καταρτίζεται με τις ίδιες εγγυήσεις με εκείνες που προβλέπονται για τη Γαλλία, με την εξασφάλιση ιδίως της ειδικής γεωργικής προέλευσης. Ωστόσο, καμία ανάλογη δέσμευση δεν αναλήφθηκε για το ΕΤΒΕ και τους εστέρες.

Κατά τρίτο λόγο, τα προϊόντα που δικαιούνται της απαλλαγής πρέπει επιπλέον να υφίστανται επεξεργασία σε μονάδες που θεωρούνται ως πρότυπες για τις γαλλικές αρχές και να αντάσσονται στο πλαίσιο ενός πειραματικού σχεδίου κατά την έννοια του διατάγματος της 27ης Μαρτίου 1992.

Το προαναφερθέν διάταγμα καθορίζει τη μονάδα, η οποία επονομάζεται «πρότυπη», ως εγκατάσταση ή σύνολο εγκαταστάσεων που εξασφαλίζουν την κατεργασία της αιθυλικής αλκοόλης ή των παραγώγων της από τα σιτηρά, τον ηλίανθο τον κονδυλόρριζο, τα γεώμηλα ή τα τεύτλα, ή την επεξεργασία εστέρων

[1] Πρόκειται για εστέρες του ελαίου της κράμβης και του ηλιάνθου που χρησιμοποιούνται για την υποκατάσταση του οικιακού πετρελαίου και του πετρελαίου μαζούτ.

[2] Γαλλική Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της 31. 12. 1993, σ. 18526.

[3] Γαλλική Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της 28. 3. 1992, σ. 4323.

ελαίου από κράμβη ή ηλίανθο. Η εγκατάσταση αυτή ή το σύνολο αυτό εγκαταστάσεων πρέπει να είναι εγκεκριμένες από το Υπουργείο Γεωργίας και το Υπουργείο που είναι αρμόδιο για τα τελωνεία, για τις εγκαταστάσεις που επεξεργάζονται αιθυλική αλκοόλη ή εστέρες, ή από το υπουργείο που είναι αρμόδιο για τους υδρογονάνθρακες, για τις εγκαταστάσεις που επεξεργάζονται παράγωγα αλκοόλης, όπως είναι το ΕΤΒΕ. Η έγκριση μιας «πρότυπης» μονάδας υπόκειται, αφενός, στην υποβολή ειδικής σύμβασης που συνάπτεται μεταξύ του προμηθευτή της πρώτης ύλης και ενός βιομηχάνου και, αφετέρου, στον έλεγχο εκ των προτέρων των μέσων παραγωγής και των όρων παραλαβής των πρώτων υλών. Στην επιστολή τους της 19ης Νοεμβρίου 1992, οι γαλλικές αρχές ανακοίνωσαν ότι η ικανότητα κάθε σχετικής μονάδας παραγωγής εστέρα ή αλκοόλης δεν περιορίζεται από το διάταγμα και μπορεί να φθάσει, στην πραγματικότητα, μέχρι 100 000 τόνους/έτος.

Το άρθρο 4 του προαναφερθέντος διατάγματος προβλέπει ότι συνιστούν ένα «πειραματικό» σχέδιο η επεξεργασία και η χρήση ενός από τα απαλλασσόμενα προϊόντα υπό τους ακόλουθους όρους: ο εφοδιασμός πρέπει να γίνεται σε μία «πρότυπη» μονάδα όπως ορίζεται ανωτέρω. Πρέπει να κατατίθεται προσωρινό πρόγραμμα χρήσης στα αρμόδια υπουργεία· η παρακολούθηση της διανομής και της χρήσης των καυσίμων περιέχουν αιθυλική αλκοόλη, ένα από τα παράγωγά της ή εστέρες ελαίου κράμβης και ηλιάνθου, πρέπει να αποτελούν αντικείμενο εξαμηνιαίας έκθεσης προς τα αρμόδια υπουργεία.

Σε περίπτωση μη τήρησης των όρων που ορίζονται για τη θέση σε εφαρμογή ενός πειραματικού σχεδίου ή των τεχνικών απαιτήσεων χρήσεως, το υπουργείο που είναι αρμόδιο για τα τελωνεία μπορεί να αρνηθεί την απαλλαγή εντός προθεσμίας τριών ημερών μετά την κατάθεση για εξέταση του πειραματικού σχεδίου.

5. Οι δύο συμβάσεις προόδου προβλέπουν αποζημίωση από το κράτος, για κάθε εκατόλιτρο αιθυλικής αλκοόλης που περιέχεται στο παραχθέν ΕΤΒΕ, της διαφοράς που διαπιστώθηκε κατά την ημερομηνία θέσης στην κατανάλωση μεταξύ του μέγιστου ποσού απαλλαγής του ΕΦΠΠ που ισχύει για την αιθυλική αλκοόλη και του ποσού που εγγυάται η εν λόγω σύμβαση. Αυτό ισχύει κατά τη διάρκεια δέκα ετών από την ημερομηνία θέσης σε λειτουργία των «προτύπων» μονάδων, και επιπλέον μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005, σε περίπτωση αναθεώρησης προς τα κάτω του ποσοστού απαλλαγής. Σε περίπτωση αναθεώρησης προς τα πάνω του ποσοστού αυτού, η διαφορά μεταξύ των δύο προαναφερθέντων ποσών, που εκφράζονται σε αριθμό εκατολίτρων αιθυλικής αλκοόλης που έχουν τύχει απαλλαγής του ΕΦΠΠ κατά τη διάρκεια της περιόδου υπέρβασης, πρέπει να επιστραφεί στο κράτος.

II

1. Στο πλαίσιο της προαναφερθείσας διαδικασίας, η Επιτροπή έταξε προθεσμία στη Γαλλία να της υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Οι παρατηρήσεις αυτές έγιναν γνωστές στην Επιτροπή με επιστολή της 31ης Μαρτίου 1995 και κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων μεταξύ των αντιπροσώπων της Γαλλίας και της Επιτροπής της 7ης Μαρτίου 1995, της 2ας Φεβρουαρίου 1996 και της 10ης Ιουλίου 1996.

Με δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*(1), η Επιτροπή πληροφόρησε τα άλλα κράτη μέλη και τους άλλους ενδιαφερομένους σχετικά με την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης και τους έταξε προθεσμία να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Έλαβε τις παρατηρήσεις του Ηνωμένου Βασιλείου, με επιστολή της 7ης Ιουλίου 1995, και των τρίτων ενδιαφερομένων μερών, με επιστολές της 29ης Ιουνίου, 4ης, 5ης και 6ης Ιουλίου 1995. Οι εν λόγω τελευταίες παρατηρήσεις κοινοποιήθηκαν στη Γαλλία με επιστολή της 3ης Αυγούστου 1995.

2.1 Η Γαλλία ανέφερε εν πρώτοις ότι τα μέτρα κατά των οποίων η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, εντάσσονται στο πλαίσιο κοινοτικής ενθάρρυνσης για τη χρήση ανανεώσιμων γενικά πηγών ενέργειας και την ανάπτυξη ιδίως των βιοκαυσίμων. Υπενθύμισε, σχετικά, την οδηγία 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (2), και ιδίως το άρθρο 8 παράγραφος 2 στοιχείο δ), καθώς και την πρόταση οδηγίας της 5ης Μαρτίου 1992 σχετικά με το φόρο κατανάλωσης ου εφαρμόζεται στα καύσιμα κινήτρων γεωργικής προέλευσης (3), καθώς επίσης και την απόφαση 93/500/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 13ης Σεπτεμβρίου 1993, σχετικά με την προώθηση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας στην Κοινότητα (πρόγραμμα Alterner) (4).

Υποστηρίζει ότι πρόκειται για «πρότυπα σχέδια» κατά την έννοια της οδηγίας αυτής για δύο βασικούς λόγους. Αφενός, δεν θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη οι δυνατότητες που προσφέρει το ρυθμιστικό πλαίσιο που δεν καθορίζει κανένα όριο, αλλά οι υφιστάμενες δυνατότητες παραγωγής. Αφετέρου, σε απάντηση της παρατήρησης της Επιτροπής σχετικά με την απουσία ελέγχου των αποτελεσμάτων, υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 του διατάγματος της 27ης Μαρτίου 1992 προβλέπει την παρακολούθηση της διανομής και της χρήσης των καυσίμων οχημάτων και θέρμανσης που αναφέρονται στο κείμενο.

2.2. Εξάλλου, η Γαλλία αμφισβητεί την αξία της αιτιολόγησης της Επιτροπής όσον αφορά το νομικό καθεστώς που εφαρμόζεται σε ορισμένα από τα σχετικά προϊόντα τα οποία εμφαίνονται στο παράρτημα II της συνθήκης, τα οποία όμως δεν υπόκεινται σε κοινές οργανώσεις αγοράς. Αυτή είναι η περίπτωση της αιθυλικής αλκοόλης και των γεωμήλων, που δεν θα έπρεπε κατά συνέπεια να υπόκεινται σε κανόνες ανταγωνισμού και στους ελέγχους που ασκούνται από την Επιτροπή δυνάμει των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης.

(1) ΕΕ αριθ. C 143 της 9. 6. 1995, σ. 8.
(2) ΕΕ αριθ. L 316 της 31. 10. 1992, σ. 12.
(3) COM(92) 36, ΕΕ αριθ. C 73 της 24. 3. 1992, σ. 6.
(4) ΕΕ αριθ. L 235 της 18. 9. 1993, σ. 41.

2.3. Τέλος, η Γαλλία απορρίπτει την ύπαρξη παραβάσεων των διατάξεων της συνθήκης και των κοινοτικών κανονισμών, όπως αναφέρονται στην απόφαση κίνησης της διαδικασίας κατά την έννοια του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης (1).

Κατά τη Γαλλία, δεν υπάρχει αφενός παράβαση του άρθρου 95 της συνθήκης, λόγω του ότι δεν υπάρχει αναφορά του τόπου εγκατάστασης των μονάδων που επονομάζονται «πρότυπες» ή της εθνικότητας των κατόχων τους. Αναφέρει, για παράδειγμα, την έγκριση ορισμένων μονάδων που είναι εγκατεστημένες στο Βέλγιο και την Ιταλία.

Αφετέρου, δεν υπάρχει επίσης παράβαση των κανόνων των κοινών οργανώσεων αγοράς, λόγω του ότι το εν λόγω μέτρο δεν συνιστά έμμεση ενίσχυση ορισμένων βασικών προϊόντων, εξαιτίας των διαφορετικών στόχων του εν λόγω μέτρου. Επιπλέον, οι παραγόμενες ποσότητες δεν παρεμβάλλονται στην αγορά και δεν επηρεάζουν κατά συνέπεια τις τιμές, λόγω του γεγονότος ότι δυνάμει των συμβάσεων που συνάπτονται μεταξύ των βιομηχάνων και των παραγωγών, οι πρώτες ύλες προορίζονται, αμέσως μετά την έναρξη καλλιεργείας των αγροτεμαχίων, για την παραγωγή εστέρα ή ΕΤΒΕ. Όσον αφορά τον περιορισμένο κατάλογο των βασικών προϊόντων, δικαιολογείται από το γεγονός ότι τα προϊόντα αυτά είναι καταλληλότερα για την αντιμετώπιση των τεχνικών, οικονομικών και περιβαλλοντικών προβλημάτων. Όσον αφορά το γεγονός ότι υπήρξε κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης, η ενίσχυση αυτή θα έπρεπε, σύμφωνα με τη Γαλλία, να απολαύει της παρέκκλισης του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο β) ως σχέδιο κοινού ευρωπαϊκού ενδιαφέροντος. Αναφέρει σχετικά με το θέμα αυτό την ευρωπαϊκή ομάδα οικονομικού ενδιαφέροντος Eurobiodiesel που περιλαμβάνει επιχειρήσεις πέντε κρατών μελών με σκοπό την έρευνα για την προώθηση των βιοκαυσίμων.

3. Στις παρατηρήσεις τους, τα μισά από τα τρίτα ενδιαφερόμενα μέρη είναι υπέρ της υποστήριξης ενώ τα άλλα μισά είναι υπέρ της καταδίκης των γαλλικών μέτρων. Οι ευνοϊκές παρατηρήσεις για τα μέτρα αυτά στηρίζονται στις δηλώσεις της Επιτροπής υπέρ της ανάπτυξης των βιοκαυσίμων και την επίτευξη ενός κοινοτικού πλαισίου. Οι ευνοϊκές παρατηρήσεις για τη θέση της Επιτροπής στηρίζονται στους ακόλουθους λόγους. Το μεγαλύτερο μέρος υποστηρίζει τα επιχειρήματα της Επιτροπής, δηλαδή ότι οι σχετικές μονάδες παραγωγής δεν μπορούν να επιλέγονται ανάλογα με τη γεωργική προέλευσή τους, αφενός, και την εθνική προέλευσή τους, αφετέρου, των χρησιμοποιούμενων προϊόντων. Εξάλλου, ορισμένοι ανησυχούν για τις συνέπειες μιας διαφοράς μεταχείρισης μεταξύ των κρατών μελών, εάν η Ένωση θα έπρεπε να λάβει νέα μέτρα στο πλαίσιο της συμφωνίας σχετικά με τα ελαιούχα προϊόντα με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μια ιταλική επιχείρηση, η οποία διαθέτει μονάδα παραγωγής βιοκαυσίμων στο Βέλγιο, παραχώρησε πληροφορίες σχετικά με την εξέλιξη της ευρωπαϊκής αγοράς βιοκαυσίμων και την εφαρμογή της εν λόγω φορολογικής απαλλαγής, η οποία προκαλεί, σύμφωνα με αυτήν διακρίσεις. Σύμφωνα με την επιχείρηση αυτή, τα συγκριτικά στοιχεία που παρέθεσε σχετικά με την προσφορά και τη ζήτηση βιοκαυσίμων στη Γαλλία κατά το 1994-1995 δείχνουν σαφώς ότι η παραγωγή δεν βρίσκεται πλέον σε πειραματικό στάδιο και ότι η Γαλλία βρίσκεται πλέον καλά τοποθετημένη μέσα στην αγορά αυτή.

Επιπλέον, στην επιχείρηση αυτή δεν χορηγήθηκε η έγκριση του γαλλικού υπουργείου ως «πρότυπης μονάδας» για το εργοστάσιό της στο Βέλγιο, παρά την παρουσίαση των πληροφοριών που ζητήθηκαν και παρά το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές ήταν διατεθειμένες να προβούν στους ελέγχους που απαιτήθηκαν από την γαλλική κυβέρνηση. Ο λόγος που προβλήθηκε ήταν ότι η αίτησή της αφορά υπερβολική ποσότητα «όχι χαμηλότερη των 10 000 τόνων/έτος». Το εργοστάσιο αυτό μπορεί πράγματι να παράγει 45 000 τόνους/έτος πετρελαίου μαζούτ φυτικής προέλευσης. Ωστόσο, την ίδια στιγμή, η εγκατάσταση νέων δυνατοτήτων παραγωγής εστέρα κράμβης εγκρίθηκε στη Γαλλία εντός του ορίου των 400 000 τόνων/έτος και στο πλαίσιο αυτό εγκρίθηκε ένα εργοστάσιο 170 000 τόνων και ένα άλλο 100 000 τόνων (βλέπε Δελτίο Βιομηχανίας Πετρελαίου της 10ης Νοεμβρίου 1994). Σύμφωνα με την επιχείρηση αυτή, η εν λόγω απόφαση μπορεί να δικαιολογηθεί μόνο από τη θέληση να προστατευθεί η γαλλική αγορά, πράγμα που είναι αντίθετο προς το άρθρο 95 της συνθήκης ΕΚ.

III

1. Οι εστέρες είναι βιομηχανικά προϊόντα, εκτός παραρτήματος II της συνθήκης ΕΚ, τα οποία υπόκεινται στους κανόνες ανταγωνισμού, ιδίως εκείνους για τις κρατικές ενισχύσεις.

2. Το άλλο βιοκαύσιμο είναι η αιθυλική αλκοόλη, η οποία προέρχεται από τις πρώτες ύλες που αναφέρθηκαν προηγουμένως στο σημείο I.4 (σιτηρά, ηλίανθος ο κονδυλόρριζος, γεώμηλα ή τεύτλα). Η αλκοόλη αυτή αναμειγνύεται μετέπειτα οριστικά σε διάφορες βενζίνες σούπερ και απλές βενζίνες και καθίσταται έτσι αναπόσπαστο μέρος των τελικών αυτών προϊόντων. Κανονικά, στην αιθυλική αλκοόλη, που είναι προϊόν που περιλαμβάνεται στο παράρτημα II της συνθήκης, χωρίς ωστόσο να υπόκειται σε κοινή οργάνωση αγοράς (ΚΟΑ), δεν εφαρμόζονται πλήρως τα άρθρα 92 και 93 και, κατά συνέπεια, η Επιτροπή μπορεί κανονικά να εκφράσει μόνο παρατηρήσεις σχετικά με τις ενισχύσεις του τομέα αυτού δυνάμει του άρθρου 93 παράγραφος 3 πρώτη φάση της συνθήκης. Εντούτοις, εφόσον η πρώτη ύλη από την οποία ένα τέτοιο προϊόν λαμβάνεται (επί παραδείγματι τα σιτηρά), ή/και οι αγορές του προϊόντος αυτού (βιοαιθανόλη), υπόκεινται σε περιορισμούς όσον αφορά τους όρους χορήγησης ενίσχυσης, η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι δεν μπορεί να θεωρείται πλέον ότι η επίπτωση της ενίσχυσης περιορίζεται στο προϊόν που έχει ως κύριο στόχο η χορήγηση της ενίσχυσης (δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση την αιθυλική αλκοόλη). Η Επιτροπή θεωρεί πράγματι μία ενίσχυση, της οποίας η χορήγηση περιορίζεται τυπικά στα προϊόντα που παρασκευάζονται

(1) ΕΕ αριθ. C 143 της 9. 6. 1995, σ. 8.

από έναν περιοριστικό κατάλογο βασικών προϊόντων που ανήκουν σε κοινή οργάνωση αγοράς και, κατά συνέπεια υπόκεινται στο σύνολο των κανόνων των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης, ότι συνιστά ένα σύνολο, εφόσον η ενίσχυση δημιούργησε αναπόφευκτες επιπτώσεις στα εν λόγω βασικά προϊόντα. Πράγματι, δεν υπάρχει λόγος να αντιμετωπισθεί διαφορετικά μια ενίσχυση υπέρ της αλκοόλης (η οποία δεν υπόκειται στους κανόνες ανταγωνισμού) εάν — προκειμένου να επιτευχθεί η ενίσχυση αυτή — η αλκοόλη πρέπει υποχρεωτικά να παρασκευαστεί με βάση ένα προϊόν που υπόκειται στους κανόνες ανταγωνισμού [πρώτες ύλες (1)] μιας ενίσχυσης η οποία απλά και μόνο χορηγείται υπέρ των εν λόγω πρώτων υλών, υπό τον όρο ότι οι πρώτες ύλες αυτές υφίστανται μεταποίηση σε αλκοόλη, δεδομένου ότι οι πρακτικές επιπτώσεις του ενός ή του άλλου τύπου της ενίσχυσης δεν παράγουν διαφορετικές επιπτώσεις στην αγορά των σχετικών προϊόντων. Πράγματι, το «spill-over» της εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού δικαιολογείται από τις επιτακτικές συνέπειες των ενισχύσεων υπέρ των προϊόντων που δεν υπόκεινται στους εν λόγω κανόνες στην αγορά προϊόντων τα οποία υπόκεινται στους κανόνες αυτούς. Όσον αφορά την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού στην αλκοόλη, η Επιτροπή προβαίνει στην ίδια αιτιολόγηση, mutatis mutandis, για τη βιοαιθανόλη ως προορισμού της αλκοόλης που χρησιμοποιείται υποχρεωτικά για το σκοπό αυτό. Αντιθέτως, εάν οι όροι χορήγησης της ενίσχυσης αφήνουν στο δικαιούχο την ελεύθερη επιλογή ως προς την πρώτη ύλη και τον προορισμό του ενισχυόμενου προϊόντος, δεν θα μπορούσαμε πλέον να μιλήσουμε για μια υποχρεωτική επίπτωση στα (άλλα) προϊόντα που υπόκεινται στους κανόνες ανταγωνισμού, δεδομένου ότι οι επιπτώσεις της χορήγησης της ενίσχυσης στις πρώτες ύλες και τις αγορές προορισμού θα ήταν αποκλειστικά το αποτέλεσμα των οικονομικών και εμπορικών επιλογών των δικαιούχων της ενίσχυσης.

Στην προηγούμενη περίπτωση, για όλα τα σχετικά βασικά προϊόντα, εκτός των γεωμήλων και της αλκοόλης, έχει εφαρμογή το σύνολο των κανόνων ανταγωνισμού των άρθρων 92 και 93. Εάν η ενίσχυση χορηγήθηκε χωρίς νομικούς περιορισμούς στην τελική χρήση της αλκοόλης, η Επιτροπή θα θεωρούσε ότι η επίπτωση του μέτρου δεν θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο αμφισβήτησης δυνάμει των άρθρων 92-94 της συνθήκης. Εντούτοις, δεδομένου ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η ενίσχυση στην αιθυλική αλκοόλη παράγει επιπτώσεις υποχρεωτικά και αποκλειστικά στην αγορά ορυκτών και φυτικών καυσίμων (για τα οποία ισχύουν οι κανόνες ανταγωνισμού), η Επιτροπή θεωρεί ότι το καθεστώς μπορεί να εξεταστεί από την άποψη των προαναφερθέντων άρθρων στο μέτρο κατά το οποίο παράγει τα αποτελέσματα που προβλέπονται σ' αυτά, έστω και ενδεχομένως έμμεσα, για ορισμένα άλλα προϊόντα, τα οποία υπόκεινται στα άρθρα 92 και 93 της συνθήκης. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ενίσχυση επηρεάζει τους όρους ανταγωνισμού των εν λόγω άλλων προϊόντων.

3. Το άρθρο 33 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 136/66, το άρθρο 19 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1766/92 και το άρθρο 44 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1785/81 καθιστούν τα άρθρα 92, 93 και 94 εφαρμόσιμα στην παραγωγή και στο εμπόριο των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 κάθε κανονισμού, υπό την επιφύλαξη αντίθετων διατάξεων των εν λόγω κανονισμών. Στην ιδιαίτερη αυτή περίπτωση, προβλέπονται κατ' αυτόν τον τρόπο η κράμβη και ο ηλίανθος, τα σιτηρά και ο ηλίανθος ο κονδυλόρριζος, καθώς και τα τεύτλα. Όσον αφορά τα γεώμηλα, παρά το γεγονός ότι είναι προϊόν που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της συνθήκης, δεν υπόκειται σε κοινή οργάνωση αγοράς (ΚΟΑ). Εντούτοις, για τους λόγους που αναφέρονται ανωτέρω στο σημείο 2, η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι δυνατή η εξέταση του καθεστώτος δυνάμει των κανόνων ανταγωνισμού των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης.

IV

1. Βάσει του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης, είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, στο μέτρο κατά το οποίο επηρεάζουν τις συναλλαγές μεταξύ των κρατών μελών, οι ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή μέσω των πόρων κράτους υπό οποιαδήποτε μορφή, οι οποίες στρεβλώνουν ή απειλούν να στρεβλώσουν τον ανταγωνισμό ευνοώντας ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένες παραγωγές.

2. Η απαλλαγή υπέρ ορισμένων βιοκαυσίμων πληροί τους όρους για να εξεταστεί ως ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης.

3. Πράγματι, ο τομέας των βιοκαυσίμων αποτελεί ήδη αντικείμενο ανταγωνισμού και συναλλαγών μεταξύ των κρατών μελών ενώ οι κυριότεροι παραγωγοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι το Βέλγιο, η Γαλλία και η Ιταλία.

Οι συναλλαγές βιοκαυσίμων και βασικών προϊόντων μεταξύ της Γαλλίας και των άλλων κρατών μελών για το 1995 ανήλθαν σε ύψος (σε 1 000 Ecu) (2):

Προϊόντα	Εξαγωγές Γαλλίας προς ΕΚ	Εισαγωγές Γαλλίας από άλλες χώρες ΕΚ
I. **Βιοκαύσιμα**		
— εστέρες	184 899,37	321 391,93
— ETBE	47 187,95	20 254,05
II. **Βασικά προϊόντα για το σύστημα διεστέρα**		
— κράμβη	204 289,04	5 315,07
— ηλίανθος	172 430,03	4 471,36

(1) Με την εξαίρεση των γεωμήλων.

(2) Πηγή: Comext 2.

Προϊόντα	Εξαγωγές Γαλλίας προς ΕΚ	Εισαγωγές Γαλλίας από άλλες χώρες ΕΚ
III. **Βασικά προϊόντα για το σύστημα βιοαιθανόλης**		
— γεώμηλα	156 396,19	104 128,44
— σιτηρά	3 101 417,12	234 046,52
— ηλίανθος ο κονδυλόρριζος	25,93	807,97
— τεύτλα	516,62	34,07

Λαμβάνοντας υπόψη ότι υπάρχουν συναλλαγές προϊόντων του σχετικού τομέα βιοκαυσίμων, οι ενισχύσεις ενδέχεται να επηρεάσουν τις συναλλαγές μεταξύ των κρατών μελών εφόσον ευνοούν την εθνική παραγωγή θίγοντας την παραγωγή των άλλων κρατών μελών.

Επιπλέον, τα βιοκαύσιμα που απολαύουν του εν λόγω μέτρου βρίσκονται επίσης σε άμεσο ανταγωνισμό αφενός με τα βιοκαύσιμα διαφορετικής προέλευσης από εκείνη που προβλέπεται από το μέτρο αυτό και, αφετέρου, με τα καύσιμα με βάση χημικά προϊόντα, όπως είναι η μεθανόλη. Οι ανησυχίες των ανταγωνιστών που υπέβαλαν παρατηρήσεις στην Επιτροπή δείχνουν το μέγεθος του προβλήματος. Η Γαλλία δεν αμφισβήτησε εξάλλου το σημείο αυτό.

4. Η έμμεση ενίσχυση που προκύπτει για ορισμένα βασικά προϊόντα τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη Γαλλία. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν μπορεί παρά να επιβεβαιώσει την ανάλυση που την οδήγησε να λάβει την απόφαση κίνησης της διαδικασίας βάσει του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης.

5. Ο αποκλεισμός ορισμένων βασικών προϊόντων από το δικαίωμα απαλλαγής του εν λόγω φόρου επιτρέπει να επιβεβαιωθεί ότι το μέτρο αποτελεί ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης, λόγω του γεγονότος ότι στρεβλώνει τον ανταγωνισμό ευνοώντας ορισμένα γεωργικά προϊόντα και μπορεί, για τους ίδιους λόγους, να επηρεάσει τις συναλλαγές μεταξύ των κρατών μελών. Έστω και αν οι γαλλικές αρχές ισχυρίστηκαν ότι τα επιλεγέντα προϊόντα ήταν τα καταλληλότερα για τον επιζητούμενο σκοπό της ανάπτυξης των βιοκαυσίμων, καμία εξήγηση δεν δόθηκε που να μπορεί να δικαιολογήσει την ανάγκη περιορισμού του μέτρου στα γεωργικά προϊόντα που καλλιεργούνται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας. Αντιθέτως μάλιστα, λαμβάνοντας υπόψη ότι κανένας περιορισμός τεχνικής φύσεως δεν τέθηκε για να περιορίσει σε τέτοιο βαθμό την προέλευση των προϊόντων που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο παρέμβασης, φαίνεται ότι το πραγματικό κίνητρο της ενίσχυσης ήταν εν πρώτοις μάλλον η στήριξη των εισοδημάτων των γεωργών που διαθέτουν εδάφη που έχουν αποσυρθεί από την καλλιέργεια παρά η ανάπτυξη των βιοκαυσίμων.

6. Σε ορισμένες παρατηρήσεις που παρουσιάσθηκαν στην Επιτροπή μετά την κίνηση της διαδικασίας, εκφράστηκαν εξάλλου φόβοι ως προς την επιρροή ενός τέτοιου μέτρου στις διακοινοτικές συναλλαγές, ιδίως στο πλαίσιο των υποχρεώσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που απορρέουν από διεθνείς συμφωνίες για τον περιορισμό της διάθεσης των υποπροϊόντων ορισμένων ελαιούχων προϊόντων για ζωοτροφές.

7. Κατά συνέπεια, η άμεση ενίσχυση ορισμένων βιοκαυσίμων και η έμμεση ενίσχυση ορισμένων βασικών προϊόντων συνιστούν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης και του άρθρου 61 παράγραφος 1 της συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ).

8. Η αρχή του ασυμβίβαστου των κρατικών ενισχύσεων με την κοινή αγορά, η οποία εκτέθηκε στα άρθρα αυτά, έχει εντούτοις ορισμένες εξαιρέσεις.

V

1. Η Γαλλία υποστηρίζει ότι το εν λόγω μέτρο μπορεί να δικαιούται της παρέκκλισης που προβλέπεται στο άρθρο 8 παράγραφος 2 στοιχείο δ) της προαναφερθείσας οδηγίας 92/81/ΕΟΚ.

Η Επιτροπή δεν μπορεί να δεχθεί την παρέκκλιση αυτή για τους ακόλουθους λόγους. Εν πρώτοις, η διάταξη αυτή έχει ως στόχο αποκλειστικά τα ορυκτέλαια που καθορίζονται στο άρθρο 2 παράγραφος 1. Εξάλλου, το άρθρο 2 παράγραφος 3 της ίδιας οδηγίας θέτει ως αρχή ότι τα άλλα προϊόντα που χρησιμοποιούνται ως καύσιμα (όπως είναι τα φυτικά έλαια στα οποία αναφέρεται το παρόν κείμενο) πρέπει να φορολογούνται ως ορυκτέλαια.

Για τα άλλα αυτά προϊόντα, μπορούμε να επικαλεστούμε μια και μόνο παρέκκλιση, το άρθρο 8 παράγραφος 4 της ίδιας οδηγίας που προβλέπει ότι το Συμβούλιο, αποφασίζοντας ομόφωνα κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, μπορεί να επιτρέψει σε ένα κράτος μέλος να θεσπίσει απαλλαγές ή συμπληρωματικές μειώσεις για ειδικούς πολιτικούς λόγους. Εντούτοις, η εν λόγω έγκριση του Συμβουλίου δεν δόθηκε.

Όσον αφορά την ενδεχόμενη αναγνώριση ως «πρότυπου σχεδίου» [1] του σχετικού μέτρου, οι γαλλικές αρχές δεν έδωσαν καμία νέα πληροφορία που να μπορεί να αλλάξει την θέση της Επιτροπής κατά το χρόνο κίνησης της διαδικασίας. Εξετάζοντας μεταξύ άλλων τις δυνατότητες παρασκευής που μπορούν να φθάσουν μέχρι 100 000 τόνους ανά έτος, η Επιτροπή εκτίμησε ότι οι βιομηχανικές εγκαταστάσεις μπορούσαν να ευνοηθούν από τη μείωση του φόρου κατανά-

[1] Κατά την έννοια της οδηγίας 94/74/ΕΚ του Συμβουλίου για την τροποποίηση της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ, της οδηγίας 92/81/ΕΟΚ και της οδηγίας 92/82/ΕΟΚ, ΕΕ αριθ. L 365 της 31. 12. 1994, σ. 46.

λωσης. Οι παρατηρήσεις της Γαλλίας επιβεβαιώνουν εξάλλου την ανάλυση της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία ο στόχος και η πραγματική επίπτωση του μέτρου δεν είναι η βασική ή έστω και η εφαρμοσμένη έρευνα κατά την έννοια της προαναφερθείσας οδηγίας, αλλά μάλλον η ανάπτυξη κατά εμπορικό τρόπο χρήσεων που δεν αφορούν τα τρόφιμα, καθώς και η θέση σε εφαρμογή μιας μεγαλύτερης παραγωγής βιοκαυσίμων που να στηρίζεται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας.

2. Οι μόνες παρεκκλίσεις που προβλέπονται από τη συνθήκη, οι οποίες μπορούν να εξεταστούν στην περίπτωση αυτή, είναι εκείνες του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχεία β) και γ).

Η παρέκκλιση για τις ενισχύσεις που προορίζονται για την προώθηση της υλοποίησης ενός σημαντικού σχεδίου κοινού ευρωπαϊκού ενδιαφέροντος [(παράγραφος 3 στοιχείο β)] δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση αυτή. Πράγματι, παρά το γεγονός ότι ένας από τους στόχους των εν λόγω μέτρων ανταποκρίνεται στην κοινοτική πολιτική υπέρ της ανάπτυξης λιγότερο ρυπογόνων καυσίμων, τα συγκεκριμένα αυτά μέτρα διατηρούν έναν εθνικό χαρακτήρα, ο οποίος ενισχύεται από τις διακρίσεις και τις παραβάσεις που εμπεριέχουν.

3. Η Γαλλία παρουσιάζει επίσης το μέτρο αυτό ότι εντάσσεται στο πλαίσιο μιας κοινοτικής ενθάρρυνσης για τη χρήση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας γενικά και την ανάπτυξη των βιοκαυσίμων ιδιαίτερα.

Ο πολιτικός αυτός στόχος δεν αμφισβητείται καθόλου. Η Επιτροπή διευκρίνισε στην επιστολή της προς τη Γαλλία της 12ης Δεκεμβρίου 1994 ότι «η θέση αυτή δεν θέτει καθόλου εν αμφιβόλω το κοινοτικό συμφέρον για την ανάπτυξη των βιοκαυσίμων», αλλά υπενθύμισε αρκετές φορές ότι η ανάπτυξη αυτή δεν μπορεί να γίνει εις βάρος άλλων κοινοτικών πολιτικών, και ιδίως κατά των διατάξεων της συνθήκης και των κοινοτικών κανονισμών.

4. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή έδειξε με την απόφαση κίνησης της διαδικασίας ότι μια βαρύτερη φορολογία των προϊόντων που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη και από τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο για τους εστέρες και το ΕΤΒΕ συνιστούν παραβίαση του άρθρου 95 της συνθήκης.

Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η φορολογική απαλλαγή έχει ως στόχο μόνο τα βιοκαύσιμα που παρασκευάζονται από ορισμένα βασικά προϊόντα, η Επιτροπή εκτίμησε ότι το καθεστώς συνιστά διάκριση έναντι των άλλων βιοκαυσίμων που μπορούν να παρασκευαστούν από άλλα βασικά προϊόντα (άλλου είδους και άλλης προέλευσης από εκείνη των εδαφών που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση καλλιέργειας). Τα άλλα αυτά βιοκαύσιμα υπόκεινται στη Γαλλία σε κανονικό φόρο κατανάλωσης. Το μέτρο ενίσχυσης με τη μορφή απαλλαγής συνιστά κατά συνέπεια παράβαση των διατάξεων του άρθρου 95 της συνθήκης λόγω του γεγονότος ότι αφορά μόνο τα βιοκαύσιμα που παρασκευάζονται από ένα περιορισμένο αριθμό βασικών προϊόντων (αποκλείοντας ταυτόχρονα ορισμένα βασικά προϊόντα, τα οποία, από τεχνική άποψη, θα μπορούσαν να ήταν κατάλληλα για την παραγωγή βιοκαυσίμων, τα οποία ωστόσο καλλιεργούνται κυρίως εκτός του γαλλικού εδάφους) και ότι τα βιοκαύσιμα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη και παρασκευάζονται από άλλα βασικά προϊόντα φορολογούνται βαρύτερα.

Είναι γεγονός ότι η Γαλλία ενέκρινε δύο μονάδες που είναι εγκατεστημένες στο Βέλγιο και στην Ιταλία, για ασήμαντες ποσότητες, αλλά φαίνεται ωστόσο ότι απέρριψε την έγκριση αυτή σε άλλες περιπτώσεις, όπως σε εκείνη της επιχείρησης που αναφέρεται στο σημείο II.3 δεύτερο εδάφιο.

Επιπλέον, όσον αφορά τα εισαγόμενα προϊόντα, οι γαλλικές αρχές δεν ανέλαβαν καμία δέσμευση ότι οι εστέρες και το ΕΤΒΕ μπορούν να απολαύουν του ίδιου μηχανισμού έκδοσης πιστοποιητικών απαλλαγής με εκείνον που εφαρμόζεται για τα γαλλικά προϊόντα (βλέπε ανωτέρω στοιχείο Ι.4).

Η Γαλλία απέρριψε κάθε παράβαση του άρθρου 95 της συνθήκης, χωρίς να προβάλει επιχειρήματα προκειμένου να αλλάξει τη θέση της Επιτροπής.

Ωστόσο, το μέτρο ενίσχυσης με την μορφή απαλλαγής συνιστά κατά συνέπεια παράβαση των διατάξεων του άρθρου 95 της συνθήκης, λόγω του γεγονότος ότι δεν επιφυλάσσει κατ' ανάγκη την ίδια ευνοϊκή επιχείρηση για τα βιοκαύσιμα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη.

5. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεωρεί τις ενισχύσεις βιοκαυσίμων ως λειτουργικές ενισχύσεις κατά παράβαση του άρθρου 95 της συνθήκης και, ως εκ τούτου, ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, οι οποίες δεν μπορούν συνεπώς να δικαιούνται οποιασδήποτε των παρεκκλίσεων που προβλέπονται στο άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ.

VI

1. Η Γαλλία απορρίπτει οποιαδήποτε παράβαση των διατάξεων των κοινών οργανώσεων αγοράς, όπως αναφέρονται στην απόφαση κίνησης της διαδικασίας κατά την έννοια του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης [1], για δύο λόγους: αφενός, λόγω διαφορετικών στόχων και, αφετέρου, λόγω της απουσίας επιρροής των παραγόμενων ποσοτήτων στις σχετικές αγορές.

Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι βάσιμα. Πράγματι, σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου [βλέπε απόφαση της 26ης Ιουνίου 1979, υπόθεση 177/78: Χοίροι και χοιρομέρι, Επιτροπή κατά Mc Carren and Company Limited [2]], μια τέτοια σειρά κανονιστικών ρυθμίσεων πρέπει να θεωρείται ως ένα πλήρες και εξαντλητικό σύστημα, το οποίο ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας, που αποκλείει οποιαδήποτε εξουσία των κρατών μελών να λαμβάνουν μέτρα κατά παρέκκλιση αυτών ή κατά παράβασή τους.

[1] ΕΕ αριθ. C 143 της 9. 6. 1995, σ. 8.
[2] Συλλογή 1979, σ. 2161.

Συνεπώς, ο περιορισμός του μέτρου, που προβλέπεται από το νόμο, σε ορισμένα βασικά προϊόντα που καλλιεργούνται σε ορισμένα εδάφη δείχνει ότι στόχος των εν λόγω μέτρων είναι η στήριξη ορισμένων γεωργών, και ότι έχει συνεπώς επίπτωση στις αγορές των σχετικών προϊόντων επηρεάζοντας την παραγωγή. Η εκτίμηση της παραγωγής θα ήταν διαφορετική εάν το μέτρο εφαρμοζόταν στο σύνολο των βασικών προϊόντων που ενδέχεται να υποστούν μεταποίηση σε βιοκαύσιμα, και αυτό ανεξάρτητα από την προέλευσή τους από εδάφη που βρίσκονται σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας ή οποιαδήποτε άλλα εδάφη.

2. Στο θέμα αυτό, η Γαλλία δεν παρουσίασε οποιοδήποτε νέο στοιχείο προκειμένου να δικαιολογήσει τον περιορισμένο κατάλογο βασικών προϊόντων που λαμβάνονται υπόψη για την ενίσχυση.

Ιδιαίτερα, δεν παρουσίασε κανένα επιχείρημα όσον αφορά τον περιορισμό, που προβλέπεται από το νόμο, στα προϊόντα που καλλιεργούνται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση καλλιέργειας. Συνεπώς, για τους τομείς που αφορά η εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92, οι διατάξεις του κανονισμού αυτού προβλέπουν ολοκλήρωση των αντίστοιχων κοινών οργανώσεων αγοράς. Πράγματι, το άρθρο 13 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι οι κοινοτικές δαπάνες για την εφαρμογή του προβλεπόμενου σε αυτόν καθεστώτος πρέπει να θεωρούνται ως παρέμβαση ου προορίζεται για την στεθεροποίηση των αγορών δυνάμει του άρθρου 3 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής [1]. Η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει χρηματοδότηση από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, των δαπανών για τις παρεμβάσεις που προορίζονται για τη σταθεροποίηση των αγορών, οι οποίες εγκρίνονται στο πλαίσιο μιας κοινής οργάνωσης αγοράς. Κατά συνέπεια, οποιαδήποτε κρατική παρέμβαση στο τομέα που καλύπτεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 θα ισοδυναμούσε με παρέμβαση του κράτους στο πλήρες και εξαντλητικό σύστημα των κοινών οργανώσεων αγοράς.

Η απαλλαγή, που περιορίζεται σε ορισμένες περιπτώσεις, από το 1994, για τα προϊόντα που καλλιεργούνται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας συνιστά συνεπώς παράβαση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92.

3. Κατά συνέπεια, τα μέτρα ενισχύσεων που εμπεριέχουν παραβάσεις των κοινοτικών διατάξεων, δεν μπορούν να δικαιούνται καμιάς από τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 92 παράγραφος 3 της συνθήκης. Ιδιαίτερα, η παρέκκλιση που προβλέπεται στο άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο β), την οποία επικαλύνται οι γαλλικές αρχές, δεν μορεί συνεπώς να έχει εφαρμογή.

4. Επομένως, οι έμμεσες ενισχύσεις στα βασικά προϊόντα συνιστούν παραβάσεις όσον αφορά τις κοινές οργανώσεις αγοράς του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 και του άρθρου 95 της συνθήκης ΕΚ, και άρα δεν μπορούν να δικαιούνται καμμιάς από τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 92 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ.

[1] ΕΕ αριθ. L 94 της 28. 4. 1970, σ. 13.

VII

1. Οι υπό εξέταση ενισχύσεις πληρούν τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 92 παράγραφος 1 της συνθήκης και στο άρθρο 61 της συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), χωρίς να δικαιούνται καμιάς των παρεκκλίσεων που προβλέπονται στις παραγράφους 2 και 3 των εν λόγω άρθρων, για τους λόγους που αναφέρθηκαν ανωτέρω. Κατά συνέπεια, οι εν λόγω ενισχύσεις δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά και με τη λειτουργία της συμφωνίας για τον ΕΟΧ.

2. Λόγω του ότι πρόκειται για μη κοινοποιηθείσες ενισχύσεις, οι οποίες τέθηκαν σε εφαρμογή χωρίς να αναμένεται η τελική απόφαση της Επιτροπής, πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι, δεδομένου του επιτακτικού χαρακτήρα των κανόνων διαδικασίας που καθορίζονται στο άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης, κανόνων των οποίων το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο αναγνώρισε την άμεση ισχύ με τις αποφάσεις του της 19ης Ιουνίου 1973 (υπόθεση 77/72: Carmine Capolongo κατά Azienda Agricola Maya) [2], της 11ης Δεκεμβρίου 1973 (υπόθεση 120/73: Gebrüder Lorenz GmbH κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) [3], της 22ας Μαρτίου 1977 (υπόθεση 78/76: Steinike και Weinlig κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) [4], της 21ης Νοεμβρίου 1991 (υπόθεση C-354/90: Εθνική ομοσπονδία εξωτερικού εμπορίου βρώσιμων και λοιπών προϊόντων κατά της Γαλλίας) [5], δεν μπορεί να αποκαταστήσει εκ των υστέρων τη νομιμότητα της υπό εξέταση ενίσχυσης.

Εξάλλου, σε περίπτωση ασυμβίβαστου μιας ενίσχυσης με την κοινή αγορά, η Επιτροπή, σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, ιδίως δε την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1973 (υπόθεση 70/72: Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) [6], που επιβεβαιώθηκε με τις αποφάσεις της 24ης Φεβρουαρίου 1987 (υπόθεση 310/85, Deufil κατά Επιτροπής) [7], και της 20ής Σεπτεμβρίου 1990 (υπόθεση C-5/89, Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) [8], μπορεί να ζητήσεις από τα κράτη μέλη την ανάκτηση από τους δικαιούχους του ποσού οποιασδήποτε ενίσχυσης, της οποίας η χορήγηση είναι παράνομη.

3. Η Γαλλία δεν τήρησε το ανασταλτικό αποτέλεσμα που απορρέει από το άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης, στο μέτρο που δεν περίμενε έτσι ώστε η Επιτροπή να μπορέσει να εκφράσει γνώμη πριν χορηγήσει τις εν λόγω ενισχύσεις. Κατά συνέπεια, η χορήγηση των ενισχύσεων αυτών είναι παράνομη από απόψως κοινοτικού δικαίου. Η Επιτροπή προβλέπει, γενικά, την ανάκτηση των παράνομων και ασυμβίβαστων ενισχύσεων. Εντούτοις, δεν δικαιολογείται να απαιτήσει την ανάκτηση των ενισχύσεων στην περίπτωση αυτή.

[2] Συλλογή 1973, σ. 611.
[3] Συλλογή 1973, σ. 1471.
[4] Συλλογή 1977, σ. 595.
[5] Συλλογή 1991, σ. I-5505.
[6] Συλλογή 1973, σ. 813.
[7] Συλλογή 1987, σ. 901.
[8] Συλλογή 1990, σ. I-3437.

Πράγματι, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η Επιτροπή ανέλαβε την ανάπτυξη ενός συστήματος βιοκαυσίμων. Η χρήση των βιοκαυσίμων θα μπορούσε να συμβάλει στη μείωση της ρύπανσης και, κατ' αυτόν τον τρόπο, να συνεισφέρει στη διατήρηση του περιβάλλοντος, η δε Επιτροπή επιθυμεί να στηρίξει τις πολιτικές που αφορούν την ενέργεια και τη γεωργία οι οποίες είναι ευνοϊκές για το περιβάλλον.

Εξάλλου, το όφελος της ενίσχυσης που χορηγήθηκε άμεσα στους βιομηχάνους ήταν, ως προς αυτούς, παροδικής φύσεως, ή, τουλάχιστον, περιθωριακό και μη υπολογίσιμης φύσεως. Βεβαίως, η ενίσχυση τους επέτρεψε να εφοδιάσουν την αγορά με ποσότητες βιοκαυσίμων σε ανταγωνιστική τιμή, οι οποίες ωστόσο ήταν, σε σχέση με την αγορά καυσίμων γενικά, σχετικά πολύ μικρές. Τα στοιχεία όσον αφορά την παραγωγή του διεστέρα, ο οποίος παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο στον τομέα των βιοκαυσίμων, δείχνουν ότι η ενίσχυση υπέρ του εν λόγω φυτικού καυσίμου δεν προκάλεσε γενικά υπεραντιστάθμιση σε σχέση με το επιπλέον κόστος της παραγωγής του. Βεβαίως, η απάντηση στην ερώτηση εάν υπήρξαν ορισμένες περιπτώσεις υπεραντιστάθμισης εξαρτάται σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση από διαφόρους παράγοντες, και ιδίως από την ικανότητα και τη συνέχεια της παραγωγής σε κάθε μονάδα που ασχολήθηκε με την παραγωγή του βιοκαυσίμου. Ακόμη και αν υπήρχε κάποια υπεραντιστάθμιση, το γεγονός αυτό θα μετριαζόταν από υψηλότερες έμμεσες δαπάνες, όπως επί παραδείγματι μεγαλύτερες διανομής από εκείνες των ορυκτών καυσίμων.

Πρέπει να διαπιστώσουμε ωστόσο ότι, με βάση τα προαναφερθέντα στοιχεία στον σταθμισμένο μέσο όρο δεν υπήρξε γενικά μεγαλύτερη αντιστάθμιση σε σχέση με τις πρόσθετες δαπάνες μιας παραγωγής βιοκαυσίμων. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν έχει καμία ένδειξη που να της επιτρέπει να συμπεράνει ότι η πραγματική επίπτωση της ενίσχυσης στο επίπεδο των εν λόγω βιομηχάνων εκδηλώθηκε με πωλήσεις και οφέλη σημαντικά αυξημένα όσον αφορά το σύνολο των παραχθέντων καυσίμων τους. Φαίνεται μάλλον ότι η απαλλαγή από φόρο των βιοκαυσίμων μέχρι το επίπεδο που τα βιοκαύσιμα αυτά μπόρεσαν να διατεθούν στην αγορά και, κατά συνέπεια, να ανταγωνιστούν τα ορυκτά καύσιμα, μπόρεσε να αυξήσει μόνο περιθωριακά το σύνολο της παραγωγής των καυσίμων των εν λόγω βιομηχάνων, δεδομένου ότι το μέγεθος της αγοράς για τους βιομηχάνους αυτούς εξαρτάται από παράγοντες διαφορετικούς από ό,τι η διαθεσιμότητα των γεωργικών πρώτων υλών που είναι κατάλληλες για τη μεταποίησή τους σε καύσιμα. Εντούτοις, οι γεωργοί, ως έμμεσοι αποδέκτες των ενισχύσεων, μπόρεσαν να επωφεληθούν από μια σημαντικά αυξημένη ζήτηση των εν λόγω γεωργικών προϊόντων, τα οποία καλλιεργούνται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας. Η πραγματική επίπτωση της ενίσχυσης ήταν κατά συνέπεια η δημιουργία μιας αγοράς για τα εν λόγω γεωργικά προϊόντα εκεί όπου δεν υπήρχε καμία σημαντική ζήτηση. Πράγματι, με την απουσία της φορολογίας θα υπήρχε, λαμβανομένων υπόψη των τιμών της αγοράς για τα ορυκτά καύσιμα, καθόλου ή λίγο εμπορικό ενδιαφέρον για τους γεωργούς να παράγουν την πρώτη γεωργική ύλη με σκοπό την παραγωγή καυσίμων φυτικής προέλευσης. Πρέπει συνεπώς να ληφθεί υπόψη ότι από απόψεως οικονομίας του συστήματος, η ουσιαστική επίπτωση της ενίσχυσης μεταφέρθηκε μέσω των βιομηχάνων, οι οποίοι ήταν από τεχνική άποψη οι άμεσοι αποδέκτες, στους παραγωγούς των πρώτων υλών ως έμμεσων δικαιούχων.

Ωστόσο, η φύση των παραβάσεων του γαλλικού καθεστώτος όσον αφορά το κοινοτικό δίκαιο δεν ήταν η αύξηση της παραγωγής των πρώτων υλών ή των τιμών. Αντιθέτως, η παράβαση χαρακτηρίζεται από τη διακριτική επιλογή ορισμένων δικαιούχων. Εάν οι γαλλικές αρχές απήλλασαν από την φορολογία οποιαδήποτε πρώτη ύλη οποιασδήποτε προέλευσης, η ζήτηση και κατά συνέπεια η παραγωγή των εν λόγω πρώτων υλών θα μπορούσε να αυξηθεί.

Λαμβανομένου υπόψη του παροδικού χαρακτήρα του πλεονεκτήματος που χορηγήθηκε στους βιομηχάνους βιοκαυσίμων και της ειδικής φύσεως της παράβασης στο επίπεδο των γεωργών, οι οποίοι ήταν οι τελικοί δικαιούχοι των χορηγηθέντων πλεονεκτημάτων, η ανάκτηση των ποσών που χορηγήθηκαν θα επέφερε σκληρό πλήγμα σε ένα μέτρο που είναι ουσιαστικά σύμφωνο με την πολιτική της Κοινότητας και του οποίου ο παράνομος χαρακτήρας θα παρέμενε στην ουσία, εκτός από τη διαδικαστική άποψη, σε μια υπερβολικά περιοριστική προσέγγιση όσον αφορά τους έμμεσους δικαιούχους της ενίσχυσης.

Επιπλέον, η ανάκτηση της παράνομης και ασυμβίβαστης ενίσχυσης μπορεί να δικαιολογηθεί από οικονομική άποψη με βάση την αποκατάσταση του «status quo ante», δηλαδή την αποκατάσταση της οικονομικής κατάστασης των δικαιούχων όπως ήταν πριν τη χορήγηση της ενίσχυσης. Λαμβανομένου υπόψη του παροδικού χαρακτήρα των οφελών όσον αφορά τους βιομηχάνους, η ανάκτηση της ενίσχυσης των άμεσων δικαιούχων θα καθιστούσε στην παρούσα περίπτωση την οικονομική κατάσταση των επιχειρηματιών αυτών σαφώς χειρότερη από την κατάσταση εκείνη που θα βρισκόντουσαν χωρίς την ενίσχυση. Αυτό προφανώς συμβαίνει ακόμη περισσότερο αν θεωρήσουμε, όπως αποδείξαμε ανωτέρω, ότι δεν υπήρξε γενικά υπεραντιστάθμιση για τους βιομηχάνους λόγω του μέτρου που τέθηκε σε εφαρμογή από τις γαλλικές αρχές. Το status quo ante δεν θα μπορούσε συνεπώς να επιτευχθεί μέσω της ανάκτησης.

Ωστόσο, όσον αφορά τους δικαιούχους γεωργούς, δεν θα ληφθούν ιδιαίτερα στοιχεία υπόψη. Αφενός, το πραγματικό όφελος (παρά το γεγονός ότι είναι πάντοτε μόνο έμμεσο) συνίστατο στην πραγματικότητα στη δημιουργία μιας αγοράς εκεί όπου προηγουμένως δεν υπήρχε. Οι πωλήσεις γεωργικών προϊόντων, από την άποψη των εν λόγω γεωργών, διενεργήθηκαν υπό τους όρους της αγοράς αυτής.

Αφετέρου, η Επιτροπή μπορεί να λάβει υπόψη μόνο μια ιδιαιτερότητα, δηλαδή ότι οι γεωργοί που πούλησαν τα προϊόντα τους στους επιχειρηματίες δεν γνώριζαν και δεν μπορούσαν επιπλέον να γνωρίζουν ότι η αγορά των γεωργικών προϊόντων από τους βιομηχάνους οφειλόταν σε κρατική ενίσχυση. Για τους γεωργούς αυτούς, δεν υπήρξε καμία ένδειξη ότι οι βιομή-

χανοι δεν ενεργούσαν ως κανονικοί εμπορικοί επιχειρηματίες της αγοράς.

Για τους λόγους αυτούς, προκύπτει ότι μια αίτηση ανάκτησης της ενίσχυσης δεν θα μπορούσε να υποστηριχθεί από νομική άποψη.

Η παρούσα απόφαση λαμβάνεται με την επιφύλαξη ωστόσο των μέτρων που θα λάβει η Επιτροπή ενδεχομένως όσον αφορά τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ),

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Οι ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στη Γαλλία με τη μορφή φορολογικής απαλλαγής υπέρ των βιοκαυσίμων γεωργικής προέλευσης, όπως προβλέπονται από το άρθρο 32 του φορολογικού νόμου για το 1992, το άρθρο 89 του φορολογικού νόμου για το 1993 και το άρθρο 30 του διορθωτικού φορολογικού νόμου για το 1993 καθώς επίσης και από τις δύο συμβάσεις προόδου, οι οποίες επονομάζονται συμβάσεις ΕΓΠΤΕ, είναι παράνομες, δεδομένου ότι χορηγήθηκαν κατά παράβαση των διαδικαστικών κανόνων του άρθρου 93 παράγραφος 3 της συνθήκης.

Άρθρο 2

Οι ενισχύσεις αυτές δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 92 της συνθήκης.

Άρθρο 3

Η Γαλλία υποχρεούται να καταργήσει τις ενισχύσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2 εντός δύο μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης.

Άρθρο 4

Η Γαλλία πληροφορεί την Επιτροπή, αφενός, εντός δύο μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης, σχετικά με τα μέτρα που προτίθεται να λάβει προκειμένου να συμμορφωθεί με την παρούσα απόφαση και αφετέρου, εντός προθεσμίας που αναφέρεται στο άρθρο 3, σχετικά με τα μέτρα που λήφθηκαν προκειμένου να υπάρξει συμμόρφωση προς την εν λόγω απόφαση.

Άρθρο 5

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στη Γαλλική Δημοκρατία.

Βρυξέλλες, 18 Δεκεμβρίου 1996.

Για την Επιτροπή

Franz FISCHLER

Μέλος της Επιτροπής